

DACE ZVIRBULE

Mans Jēkaba ceļš

Nezināms mērķis

821.174-992

Zv 573

Vāka dizaina autors **Aigars Truhins**

Vāka noformējumā izmantotas autores fotogrāfijas
un attēls © www.shutterstock.com/NatureStock1

Dace Zvirbule

MANS JĒKABA CEĻŠ

Nezināms mērķis

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Meldra Aboliņa*

Redaktore *Gunta Šustere*

Korektores *Evija Stikute, Ilona Burka*

Mākslinieciskais redaktors *Aigars Truhins*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. R-533.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana
vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.
Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Dace Zvirbule, 2022

© Izdevums, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2022

ISBN 978-9934-0-9977-9

*Alle Reisen haben eine heimliche Bestimmung,
die der Reisende nicht ahnt.*

Martin Buber (1878–1965).
Die Legende des Baalschem, 1908

*Katram ceļojumam ir kāds pašam ceļotājam
nezināms mērķis.*

Martins Būbers. Baāl-Šema lēģenda

Dienu pēc mammas nāves atbrauc mans vecākais dēls Ģirts.

– Ko tu tagad darīsi? – viņš jautā.

– Nu, vispār... Es gribētu noiet Jēkaba ceļu, – dzirdu sevi sakām.

– Forši! – iesaucas Ģirts.

Sestdien, 2019. gada 23. marta rītā. Rīgā

Esmu Rīgas lidostā pie C4 izejas jeb *geita* Nr. 4. No šejienes pulksten 13.00 jāizlido *Wizz Air* reisam W6 2531 uz Dortmundi Vācijā.

Uztraukums ir milzīgs! Drošības kontrolē pīkstēja mammas ceļa ortoze, ko biju uzlikusi savam sāpošajam kreisajam celim, un mani pamatīgi pārmeklēja.

(Lūk, tā! Pildspalva jau izrakstījās! Jānomaina iekšīņa. Nomainīju.)

Tikusi cauri drošības kontrolei, iegāju tualetē un ielaidu auksto ūdeni līdzzaņemtajā tukšajā puslitra plastmasas pudelē. Tas – ietekmējoties no Zanes Eniņas bloga, viņa raksta, ka visur Eiropā krāna ūdens esot dzerams.

Pa ceļam uz *geitu* nospriedu, ka ortozi vajadzētu noņemt, lai nespiež celi, divas stundas sēžot lidmašīnā. Iegāju

nākamajā tualetē un noņēmu. Ieliku no mazdēla Jurģa aizlienētajā mugursomā.

Nonākot pie *geita*, mēģināju mugursomu iestūķēt atļautās bezmaksas rokas bagāžas etalona mērītājā – tādā kā metāla kastē, kur neietilpst par noteiktajiem izmēriem lielāka soma. Arī manējā neietilpa. Par garu. Izņēmu mugursomai plastmasas stieni, kas veido tās *mugurkaulu*, savilku siksnas ciešāk, un – man izdevās! Stieni ietinu jakā. Ak jā, – lai varētu somu iedabūt kastē, izņēmu no tās ūdens pudeli un latviešu-spāņu sarunvārdnīcu, nesīšu rokā.

Wizz Air atļautā bezmaksas rokas bagāža drīkst būt 40×30×20 centimetri. Un vēl bez maksas drīkst ņemt līdz 30×40×10 cm lielu sieviešu rokassomu, datorsomu, fotosomu, iepirkumu maisiņu vai lietussargu. Kopējā bezmaksas rokas bagāža nedrīkst pārsniegt 8 kilogramus.

Ar piemaksu *Wizz Priority* lidmašīnas salonā vēl var ņemt 40×55×23 cm somu, kas drīkst būt 10 kg smaga. To atļauts novietot augšējā plauktā. Bezmaksas rokas bagāžas soma jānovieto zem priekšējā sēdekļa.

Rīt no Dortmundes uz Portu man jālido ar *Ryanair*. Šai aviokompānijai kopš 2018. gada beigām atļautā bezmaksas rokas bagāžas soma drīkst būt 40×20×25 cm, tātad vēl mazāka. Vakar drošības dēļ gribēju piemaksāt, bet – tā kā biļetes pirku pie aģenta (*ceļot lēti*), tad *Ryanair* mājaslapā savu rezervāciju nevarēju atrast. *Wizz Air* gan varēju.

Būs ļoti traki, ja man par pāris centimetriem liks piemaksāt 25 vai vairāk eiro! Bet – kā būs, tā būs! Ceru uz labvēlīgu apstākļu sakritību. Turpmāk biļetes pirksu pašas aviokompānijas mājaslapā un drošības dēļ uzreiz piemaksāšu par lielāku somu.

Noņemos ar visām šīm dienišķajām bagāžas rūpēm, lai aizmirstu satraukumu. Protams, man ir bail vienai doties šajā ceļā. “Varbūt tomēr kādam piezvanīt un uzaicināt kompānijā?” – tas bija mans “būt vai nebūt” jautājums visu gatavošanās un plānošanas laiku. Tomēr nevienam nepiezvanīju. Iestāstīju sev, ka, ceļojot divatā, kāda aizbraukšu, tāda atbraukšu. Domāju, ka bailes un saņemšanās ir vajadzīgas. Lai sasparotos un uzdrīkstētos. Lai cerētu uz brīnumu. Lai piedzīvotu satikšanos ar sevi pašu, ko tik jūsmīgi apraksta ceļojumu blogeri.

– Mēs tikpat kā nekontaktējamies ar citiem ceļiniekiem un neiepazinām viņus, jo visu laiku bijām viena ar otru, – kādā tikšanās reizē interesentiem stāstīja divas draudzenes, kuras šo ceļu jau bija nogājušas. – Tomēr mēs nebūtu gatas iet vienatnē. Ja vienai no mums kaut kas sliktis atgadītos, otra noteikti palīdzētu.

Tad, lūk, kā – lai satiktu citus cilvēkus, ir jābūt vienai! Tāds bija mans secinājums no šī stāsta.

Pulkstenis rāda 11.15. Varbūt nedaudz pamācīšos spāņu valodu, lai pārlietu nedomātu un neuztrauktos par to, kas vēl būs.

*Sestdien, 2019. gada 23. marta pēcpusdienā.
Rīga–Dortmunde*

Wizz Air reiss uz Dortmundi izlido no Rīgas tikai pulksten 13.40 – ar 40 minūšu nokavēšanos. Esmu gluži veltīgi

uztraukusies par somas izmēriem, blakussēdētājs manu somu pat uzceļ augšējā plauktā. Man ir 24E vieta – vidējā, bet, tā kā ejas pusē neviena nav, es pārsēžos tur. Ir pavisam ērti.

Lidmašīna ielido Dortmundē 14.45 pēc Vācijas laika – pusstundu vēlāk, nekā paredzēts. Ceru, ka rīt *Ryanair* reiss nekavēsies un es Portu lidostā pagūšu uz Tui autobusu. Mans rokaspulkstenis vēl rāda Latvijas laiku – 15.45. Pagriežu to par stundu atpakaļ.

Dortmundes lidostā pavisam viegli atrodu vajadzīgo autobusa pieturu un par trim eiro sešās minūtēs aizbraucu līdz *Holzwickede Bahnhof* – Holcvikedes dzelzceļa stacijai. Patiesībā jau es nemaz neesmu pašā Dortmundē, bet gan tās piepilsētā Holcvikedē, kur atrodas Dortmundes lidosta. Tāpat kā Rīgas lidosta atrodas Mārupē.

Esmu jau *Google Maps* apskatījusies, kā nokļūt līdz viesnīcai. Pa ceļam ieeju *Netto* veikalā, nopērku divus banānus par 32 centiem, kartupeļu salātus par 99 centiem, ķiršu jogurtu par 35 centiem, magoņmaizīti par 15 centiem un ābolu sulu par 79 centiem. Iztērēju 2,60 eiro. Kopā ar 22. autobusa biļeti šorīt Rīgā un Dortmundes lidostas autobusu, mans šodienas tēriņš ir 6,75 eiro. Citam droši vien tas būtu sākums, bet man... Jāsāk taupīt!

Parka malā brīdi pastāvu zem kokiem, kas rotājas baltiem un rožainiem ziediem. Vai tās varētu būt magnolijas? Jebkurā gadījumā – *rastēnijas*! Tas ir tāds gidu jociņš – ja nevari atbildēt uz tūristu jautājumu, kas tie par augiem, saki – *rastēnijas*. Ja neticat, – paskatieties paši kādā krievu valodas vārdnīcā, ko nozīmē vārds *rastēnijas*...

Holcvikedes dārzos zied arī ķirši un plūmes – šos kokus es pazīstu. Parka dobēs pilnos ziedos ir dzeltenās trompetnarcises. Un bērziem jau saplaukušas mazas, zaļas lapiņas.

Viesnīcas *Lohenstein* durvis ir aizslēgtas, no uzraksta uz tām saprotu tikai vārdu *klingen* un piespiežu zvana pogu. Atsaucas sieviete, noprasa, vai man ir rezervācija un kāds ir mans uzvārds, tad durvis automātiski atveras. Reģistratūrā neviena nav, domāju, ka sieviete tūlīt nāks, un gaidu. Pēc brītiņa kāda meitene atslēdz ārdurvis un smaidīdama paiet man garām, tātad arī viešņa.

Beidzot paskatos uz atslēgu dēlīti un pie trim atslēgām ieraugu lapiņas ar uzvārdiem. Pie 16. istabas atslēgas ir uzraksts *Herr Zvirbule*. Tulkojumā – Zvirbuļa kungs. Lai nu kā, vismaz uzvārds ir mans. Paņemu šo atslēgu un kāpju augšā uz ceturto jeb mansarda stāvu. Šajā stāvā ir 12.–16. istaba, bet 13. numura nav. Tualete un duša atrodas gaitenā galā.

Mana istaba ir jauka, pa mazo jumta lodziņu var redzēt baznīcu un parku. Koki ir pilni ar āmuļiem. Vai varbūt vārnu ligzdām? Jo vārnas bariem vien lido pār parku.

Viesnīca *Lohenstein*. Tulkojumā no vācu valodas: *Lohe* – liesma, *Stein* – akmens. Tātad esmu apmetusies “Liesmu akmēnī”. Bet varbūt viesnīca tā nosaukta par godu 17. gadsimta dzejniekam, dramaturgam, juristam un diplomātam Danielam Kasperam fon Lohenšteinam (*Daniel Casper von Lohenstein*).

(23.03.2019. 17.56. Īsziņa mājiniekiem: Man viss labi. Dortmundē jau narcises un ķirši zied.)